

Farreras-Nadal

L'empresa va començar com una carboneria i després va ser serradora de fusta a l'església de Sant Nicolau de Girona; més tard va passar a la ronda de Ferran Puig i ara és a Vilablareix

Vilablareix

TEXT I FOTOGRAFIA: JOSEP MARIA BARTOMEU

Història

Els inicis de l'empresa van ser una carboneria a la plaça de Sant Agustí de Girona, que després es va convertir en un magatzem de fusta i serradora a l'església de Sant Nicolau, que van comprar en una subhasta. La carboneria es va tancar. Després de la Guerra Civil van ocupar un solar a la ronda de Ferran Puig, per traslladar-se anys després a Vilablareix, on l'empresa, que sempre s'ha dedicat al sector de la fusta, continua actualment.

Origen
1900.

Fundador
Esteve Farreras i Llorens.

Propietaris actuals
Manel Nadal i Oller i Ferran Nadal i Farreras.

Treballadors
30/35.

Activitat
Comerç de fusta i derivats.

La història del negoci comença quan Esteve Farreras i Llorens, que tenia una carboneria a Sant Esteve de Llémena, va arribar a Girona cap a l'any 1900 i hi va obrir el mateix tipus de negoci, així com una fonda a la plaça de Sant Agustí. El carbó, aleshores, era el combustible per a la calefacció de les llars i també es feia servir per fer funcionar les cuines. Un temps després, cap al 1904, Esteve Farreras va deixar la fonda i va comprar en una subhasta l'església de Sant Nicolau, dins de la qual va muntar una serradora de troncs i una part del magatzem de fustes. El seu fill, Josep Farreras i Ventura, ja l'ajudava en el negoci.

A partir d'aquell moment es va anar deixant la carboneria i l'empresa es va dedicar molt més a les fustes. S'hi serraven tot tipus de troncs, molts dels quals es convertien en taulons per a la construcció, per fer passeres de rieres i rierols, baranes rústiques, o es venien als fusters per convertir-los en mobles. L'any 1936, Esteve Farreras va arribar a un acord amb l'Ajuntament de Girona i va permutar l'església de Sant Nicolau per uns terrenys a la ronda de Ferran Puig, al costat mateix de la via del tren, per ubicar-hi la serradora i el magatzem.

Però l'operació no es va poder finalitzar perquè durant la Guerra Civil els van confiscar el solar i els comitès republicans el van convertir en un magatzem en el qual el gremi de paletes guardava les eines. L'any 1939, el govern de Franco els va retornar la propietat i és aleshores quan s'hi va poder reiniciar l'activitat.

SEMPRE AMB LA FUSTA

Esteve Farreras va passar el negoci al seu fill, Josep Farreras i Ventura, el qual va continuar amb la mateixa feina de sempre, serrant fusta per fer taulons per a la construcció que, durant els anys posteriors a la guerra, es necessitaven en quantitat per a la reconstrucció de cases i edificis derruïts pels bombardejos.

L'any 1940 va entrar a l'empresa, com un empleat més, Manel Nadal i Oller, que de seguida va assolir un important paper dins de la casa. Manel Nadal es va casar amb la filla de Josep Farreras, Montserrat Farreras i Forns, i a la mort d'aquell va passar a dirigir l'empresa,

que creixia d'una manera molt ràpida, atès que a la dècada de 1960 s'havia reactivat força l'economia del país i el ram de la construcció va experimentar una forta empenta.

Va ser precisament aquest creixement el que va obligar la societat Farreras-Nadal, per raons d'espai i d'agilitat logística, a abandonar el gran solar de la ronda de Ferran Puig de Girona i traslladar-se, l'any 1973, a la veïna població de Vilablareix, a la carretera de Santa Coloma de

Farners, on ara continua en unes grans naus dins d'uns terrenys molt amplis.

Un dels fills de Manel Nadal i Oller, Ferran Nadal i Farreras, va entrar a treballar a l'empresa l'any 1969 i ara és el gerent del negoci. Ferran Nadal té fills, però encara no se sap si aquests voldran continuar amb el negoci. Farreras-Nadal va deixar de serrar fusta fa alguns anys i ara només és magatzem de materials de construcció, per a fusteries i ebanisteries.